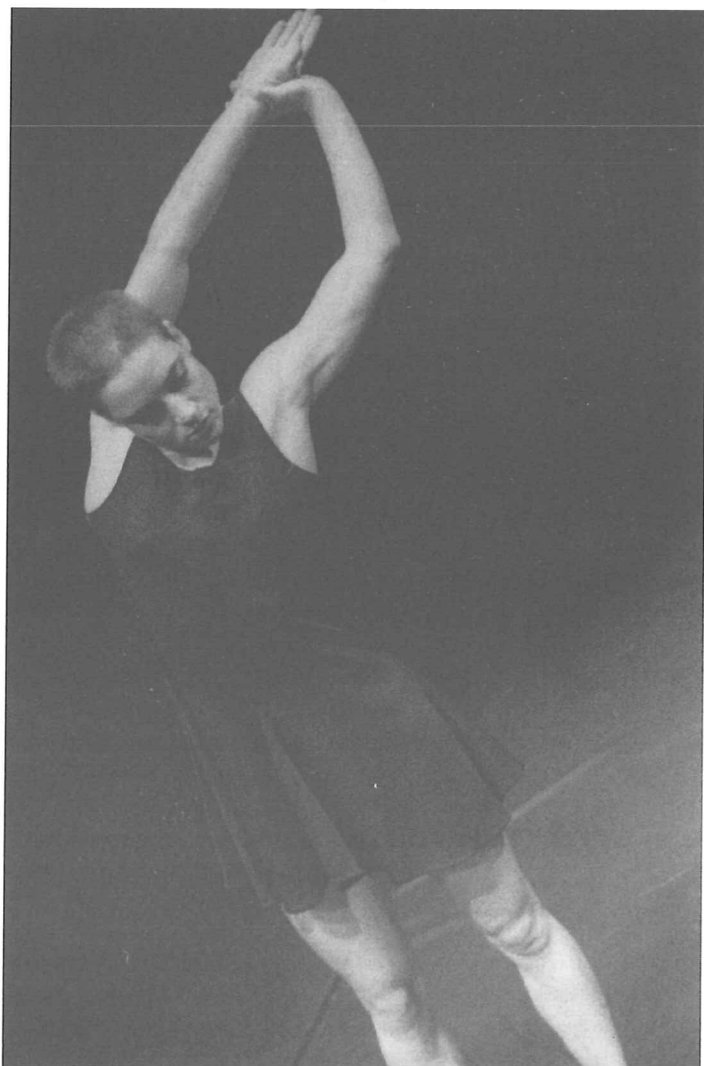

Tien Cunninghams cadeau voor één Meg Stuart en één Bill T. Jones

Vijftig jaar vooruitgang. Maar voor wie?

*'Merce Cunningham is typisch high white art',
zegt choreograaf Bill T. Jones: 'afstandelijk en koel,
losgekoppeld van zijn sociale context'.*

Johan Reyniers over de protestdans van Meg Stuart en Bill T. Jones.

Meg Stuart,
Disfigure Study /
Piet Goethals

Hoe laat is 't aan den tijd? - 'Gisteren zijn 35 000 kinderen van minder dan vijf jaar gestorven. Niet omdat het noodlot toesloeg, maar omdat ze hevige diarree hadden, mazelen of een banale longontsteking. Het is maar een van de vele berichtjes in deze krant, en lang niet het belangrijkste. Omdat het geen nieuws is, want vandaag en morgen ligt het cijfer even hoog.' Dit staat te lezen in een commentaar dat De Morgen schrijft bij het zoveelste rapport van Unicef - 'sombor over de actuele toestand, maar optimistisch over de toekomst' -, waarin directeur James Grant bericht dat het nauwelijks 750 miljard frank kost 'om alle kinderen van de wereld voldoende voedsel, elementaire gezondheidszorg, zuiver water en basisonderwijs te geven.' Unicef verzet zich daarmee tegen 'modieus pessimisme': ondanks alle tegenslagen werd de voorbije vijftig jaar meer vooruitgang geboekt dan in de vorige 2000 jaar. Tegen de eeuwwisseling moet de kindersterfte van 250 000 per week tot 100 000 gedaald zijn.

Dat zal die 1,2 miljoen nog te sterven kinderen natuurlijk worst wezen. Ondertussen zie ik in Brussel elke dag bedelaars aan de kant van de straat staan. Het zijn er meer dan vorig jaar. Desondanks bericht De Standaard met enige fierheid over onderzoek waaruit moet blijken dat België één van de beste sociale zekerheidsstelsels ter wereld heeft. De vraag is natuurlijk: voor wie? 'Zes procent armen is weinig,' schrijft Guy Tegenbos, 'maar is nog altijd zes procent te veel.' Aan cijfertjes zijn we gewend geraakt. Ze zeggen veel, maar niet alles, en uiteindelijk zeggen ze niets meer.

Daarom kan het natuurlijk altijd nog dichter bij huis. Per slot van rekening kén ik die Brusselse bedelaars niet, ben ik niet op de hoogte van hun herkomst, van hun doen en laten als ik ben voorbijgegaan, van de ongetwijfeld nobele initiatieven van de Brusselse sociale diensten die de beste van Europa moeten zijn.

Als de jonge Amerikaanse choreografe Meg Stuart, die ik al ettelijke keren heb zien eten, praten, wandelen, optreden, na een tournee naar haar woonplaats New York terugkeert, dan behelst haar *homecoming*: 'eerst te weten komen wie die maand, die week of de dag voordien gestorven is. Iedereen gaat maar door met zijn werk alsof het normaal is dat je geen ruimte hebt, geen steun, dat er geen interesse is. Je doet maar verder terwijl je weet dat de situatie verergert in plaats van verbetert. Arte Povera als een manier van leven, niet als een artistieke keuze.'

Aids en armoede eisen een hoge tol in de artistieke gemeenschap in New York. Cijfertjes? 'In 1989,' zo stelt een schrijven bij de